

ЗМІСТ

Слово до читачів та читачок	7
Розділ I. Сонячний годинник Брульйона	9
Розділ II. Вірш-лабіринт	17
Розділ III. Спудейський город	32
Розділ IV. Зниклий музей	43
Розділ V. Полузегарок і повертальний ключ	50
Розділ VI. Револьвер у бібліотеці	56
Розділ VII. Цимбалів Яр	69
Розділ VIII. Що сказала Альма	74
Розділ IX. Скриптор і Mare submarginum	80
Епілог, або Кілька слів про кошик полуниць	92

[Купить книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Розділ I

Сонячний годинник Брульйона

Ця квартира нагадувала глобус чи атлас, але аж ніяк не звичайне помешкання. В коридорі — план Києва та передмість. У вітальні — копія старовинної мапи України XVIII століття: з неї Лізі мало що ясно, хіба Київ вона може показати, а Чорне море там названо красиво і загадково — Pontus Euxinus, Понт Евксинський, Гостинне море. І навіть у ванній тато, Юрій Гулевич, причепив невеличку фізичну карту. А на кухні — схема страв та наїдків усього світу: їси, наприклад, дуже корисну, але гидку кашу, але дивишся на італійську піцу або бельгійський шоколад — і зразу стає веселіше: смачна їжа ще десь існує!

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

На цій мапі мама, Людмила Гулевич, обвела сердечком біля Праги сир гермелін. Він так називається, бо м'який і білий, як шубка горностая, а горностаї чеською мовою якраз і буде hermelín. Ця жінка знає багато таких слів, вона вчителька чеської мови. Що ж до Романа, Лізиноного брата, то він фанатіє від музики. Не знімає навушників навіть коли спить, а ще хоче багато подорожувати. Але батьки вважають, що син хоче скласти ЗНО на двісті балів, вступити до Могилянки, потім повчитися десь за кордоном (наприклад, у Кембриджі), стати Нобелівським лауреатом, а тоді... Ліза, до речі, якось зазирнула в його книжку на столі, в «Історію Києво-Могилянської академії». Як він це читає?! Там чорт ногу зломить, самі довгобороді чоловіки... Але один малюнок її таки зацікавив — якийсь дерев'яний трон із підписом «кафедра професора».

Сьогодні ж Гулевичі сидять у сутіні останніх днів літа на Щекавиці й вирішують, що завтра треба сходити в Могилянку, записати Романа на підготовчі курси до вступу. Під ними сяє місто: он біля їхнього будинку — «Київмлин» зі старим млином Хрякова, ось Кирилівською гуркотить трамвай, десь світяться вечірні крамниці вулиці Волоської. Над ними зрідка, ледь видно, зблискують зірки. Ліза навіть устигла загадати бажання: побачити справжнє диво... Ну, ще їй треба новий телефон замість побитого і рюкзак, як у... але на диво це не тягне.

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

***

— Доню, якщо тобі набридло, почекай нас на подвір'ї музею, тато ще не подивився декілька фотографій, — мама поправила Лізі неслухняне волосся. Батьки вже записали Романа на курси, а дорогою вирішили зазирнути в Музей Могилянки, розташований у відреставрованому «домі Галшки Гулевичівни», найстарішому житловому будинку Подолу, адже там вони ще не були. Багата й вельможна Галшка жила чотириста років тому. Вона подарувала в 1615 році будинок і навколишні землі Братському монастирю для школи при ньому.

Ліза дуже здивувалась, коли тато пояснив їй, що Галшка — це така старовинна форма імені Єлизавета, тобто її імені.

— Слухай, а цікаво виходить, ви обидві Єлизавети... Гулевичі! Може, ми далекі родичі? — Юрій Гулевич прискіпливо взявся розглядати портрети, і хоч були вони зовсім не історичними знімками, а лише фантазіями художників, йому навіть здалося, наче щось між ними таки є схожого — може, чоло, може, ніс. Ліза ж тільки знизала плечима, її зовсім не цікавили якісь там да-а-алекі родичі з їхніми носами.

— Мам, а чому монастир називається Братським? А бувають сестринські? — запитала й показала Роману язика.

— Братський, бо заснований при київському братстві, такому давньому об'єднанні міщан Києва, тут

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

діяла школа, а з неї утворилась і ця академія. І жіночі монастирі є, і... — не договорила мама.

— Жінкам тоді не можна було вчитися. Вони були неграмотні, — намагався вразити всіх Роман.

— Ага, і саме тому ця жінка власноруч відписала свої гроші та садибу на створення школи? Нічого не дивує, ні? — скептично зауважив тато.

— Дивує, краще злітала б кудись у відпустку й виставила селфі...

Але Ліза була вже на сходах і не почула кінця фрази.

На вулиці вона зупинилась біля вертикального сонячного годинника, що стояв у затінку дерев, увесь у мереживі тіней від листя. Біла колона з вежкою і флюгером на ній. Ліза, звісно, вже була на подвір'ї раніше й бачила годинник. Чотири сторони-циферблати показували час доби: «години східні», «години західні», «години північні», а над «годинами південними» була металева табличка з датою — 1832 рік.

Тільки ж який це сонячний годинник у затінку? Що він покаже? І справді, «стрілка» не відкидала жодної тіні на поділки, тому годі було дізнатися, котра точно зараз година. А колись, колись же він працював. Хоча слово «працював» не зовсім пасує сонячним годинникам. Бо певною мірою вони вічні: у них не розрядиться батарейка, не зламається коліщатко, їх можна хіба зруйнувати чи зовсім заховати від сонця.

Ліза обійшла його кілька разів за годинниковою стрілкою й кілька разів проти неї, а потім на хвилику

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>

Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>